



03. април 2014.

ТРИ Е С Е Ј А

Пише: Проф. Др Каплан БУРОВИЋ, академик

О ДИЈАСПОРИ

– Е с е ј –

Дијаспора је део народа, који се отцепио од главнине и, са своје територије, пресељено се на неку другу, на територији једног другог народа, у близини, или и на некој удаљеној територији, преко мора, па и преко океана. Дијаспора је емиграција која је настала или појединачним емигрирањем и сакупљањем на територији једног другог народа, или и масовним емигрирањем. Она се данас регулише међународним законима, који јој одређују права и обавезе.

Позната је у свету јеврејска дијаспора. Јевреји су се распрштини са блиског Истока, са данашње територије Израела, на све стране света. Где нису стигли и где нису образовали и значајне групације, организације?! Гдегод су стигли, па били и у врло малим групама, чувајући свој језик и своју националну свест, своју веру и обичаје, развили су и своју националну културу, па су подигли и своје цркве. Они су се и интегрирали у народ са којим су живели и одиграли значајне улоге у историји и култури

тог народа, као и сваки други припадник тог народа. Они су дали значајан допринос у историји и култури не само народа, у чијој су средини живели, већ и целог света. Сетимо се само др Карла Маркса, па др Алберт Ајнштајна. Сетимо се и нашег Моше Пијаде, једног од најзначајнијих југословенских руководиоца за време и после Другог светског рата. Нема народа на свету без неке значајније личности јеврејског порекла.

И Албанци имају свог значајног Јевреја, академика, проф. др Алекс Буда, први преседник Албанске академије наука, који се истакао као албаноолог. Град Валона Албаније, све до 17.века, у већини, био је настањен Јеврејима.

Нема земље на овом свету где су Јевреји, као дијаспора, приредили било какве недаће и несреће. Нигде они нису иступали са својим националистичким претендирањима, захтевима. Гајили су и развијали своју националну културу без националистичких прохтева и абсурдности. Без узнемирења месног становништва. У Валони су они сачињавали већи број становништва, али никада нису ни помишљали ни на какву културну аутономију, камоли и да тај град отцепе и прогласе за своју независну државицу. Како у Албанији, тако и свугде по свету.

Актуелно је светски проблем албанска дијаспора. Албански научнићи, историчари, признају да су Албанци у суседној Грчкој – дијаспора, настањени тамо још у 13. – 14. веку. Признају да су дијаспора и у Италији. Признају да су дијаспора и у Турској, Бугарској, Румунији, Далмацији, Русији, Египту, САД, у Латинској Америци, Аустралији и тд.1)

Године 1959, кад су објавили у Тирани своје дело **HISTORI E SHQIPËRISË** (ИСТОРИЈА АЛБАНИЈЕ) они су признали да су дијаспора и у Југославији, у Црној Гори, Србији (Космет) и Македонији2). Али 1985, у њиховој енциклопедији

FJALORI ENCIKLOPEDIK SHQIPTAR

, не само што не признају да су Албанци Црне Горе, Србије и Македоније дијаспора, већ претендирају да, територије где они актуелно живе у овим земљама, су

“vise shqiptare të Jugosllavisë “

(албанске области Југославије)3). У наредним годинама, албанске власти ће забити и нос у унутрашње послове Југославије и заједно са западним непријатељима југословенских народа ангажираће се вируелно за рушење Југословенске федерације, а преко своје дијаспоре тамо, да би тако уграбили који њен део за себе.

Истичемо да су југословенске власти, индоктриниране фалсификованом историјом албанског народа, третирале албанску дијаспору у Југославији не као дијаспору, већ као **националну мањину**, па и као некакву **народност**.

По мом изласку из албанског затвора, усмено и писмено, преко мојих дела, узнастојао сам на томе да Албанци, у Југославији, не само што нису народност, већ нису ни национална мањина. За то сам представио и документа, чињенице и сасвим научна аргумента. Нису ме послушали. Напротив, персекутирајући мене, дозволили су албанским екстремним националистима да учине на Космет оно што учинише.

После овога, власти Црне Горе, изгледа да се уразумеше, па почеше своје Албанце да називају дијаспором. Што више, констатирао сам да су се и сами Албанци Црне Горе уразумели и почели да се тако називају и сами. Констатирао сам то и код Исмаила Кадаре: у једном његовом интервјуу, дат у последње време листу НИН, он не претендира више на Космет као некада, као на албанску територију, где су они тобоже аутохтони, па и Илири и Пелазги, већ само на средњевековну номадску логику да чије су козе тога је и планина.

Констатирао сам да су и Македонци мрднули нешто са места, пробудили се: они су унели у своју ЕНЦИКЛОПЕДИЈУ и моје албаноолошке тезе, од албанских шовиниста и расиста проглашене за “**црне тезе**”.

Дијаспора није национална мањина, понајмање каква народност. Дијаспора је емиграција и, како се то албанска дијаспора третира на све стране света, тако треба да се третира и у экс-југословенским републикама, јер у Турску, Бугарску, Румунију, Далмацију и Русију Албанци нису стигли авијонима, већ прелазећи преко територија Црне Горе, Србије и Македоније, где су исто тако стигли, као и у Грчкој, емигрирањем са албанских гора и силажењем у равнице суседних земаља, конкретно у области Црне Горе, Србије и Македоније.

1) AKADENIA E SHKENCAVE E RPSSH: **FJALOR ENCIKLOPEDIK SHQIPTAR**, Tirana 1985, str. 189, kol. II.

2) UNIVERSITETI SHQIPTAROR I TIRANËS - Instituti i Historisë: **HISTORIA E SHQIPERISË**, - tom I, Tirana 1959, strane 215, 216, 393.

3) AKADEMIA E SHKENKAVE E RPSSH: **FJALORI**...cit.delo, str. 189, kol. II.

ЦРНА ГОРА ИЛИ МАЛИ И ЗИ?

– Е с е ј –

Црна Гора, почетком X века наше ере, чим се консолидовала као засебна држава, названа је **Дукља**, старо ово име, које срећемо и у Ческој. Значи, има могућности и да није античког порекла, да нема везе са илирским племеном Доклеати.

Ово се име убрзо замени новим – **ЗЕТА**, које потиче од имена равнице Зета, а могуће и од имена реке Зета. Равница се простире на северу Скадарског језера. Посред ове равнице тече река Морача, која пролази кроз главни град Црне Горе – Подгорицу и улива се у Скадарско језеро код градића Плавница. Река Зета долази из правца Никшића, пролази кроз Даниловград и улива се у Морачу код северног улаза у Подгорицу.

Етимологија апелатива ЗЕТА је дискутабилна. Постоји могућност да потиче од лат. GEN TA.

Још од времена турске окупације, ове области су почеле да се називају заједничким именом Црна Гора, а њени становници Црногорцима, иако дан-данас многи од њих настављају да се називају Србима, како су се то називали од вајкада.

Планина Црна Гора данас се налази у Албанији, на њеном Северо-истоку, у области која је пре турске окупације припадала средњовековној Црној Гори и до касно била настањена Србо-Црногорцима православне вере. Њу данас Албанци називају Мали и Зи, што није ништа друго до само превод српског имена те планине.

Албанци су од времена називали црногорску државу **Cërna Gorë**, а Црногорце – **cërnag oras**

Значи, нису то преводили на свој језик. Они који су потпали под утицај турске културе, називали су је, па је и дан-данас називају по турском

Karadak

и

karadakli

, што је турски превод назива Црна Гора и Црногорац.

У 20. веку албански екстремни национализам, претендирајући да је Црна Гора њихова територија, а Црногорци словенизирани Албанци, почеше да их називају МАЛИ И ЗИ и **m alazez**

,

као што називају своју покрајину

Mirdita

њене становнике

mirditorë

.

Mali i Zi

и

malazezë

су превод на албански језик назива

Црна Гора и Црногорац. □ □ □ □

Како се зна, скадарски Бушатлићи, док су владали под турском заставом Северном Албанијом и деловима Црне Горе, свој највећи сан су имали да уједине читаву Црну Гору са њиховим пашалуком и да све Црногорце исламизирају, а - преко ислама - и да их турцизирају, као што су се и сами турцизирали. Познато је већ да је Скадар, за 500 година редом, био престоница Црне Горе, све до дана пада под турску власт. Пошто су Бушатлићи били пореклом Црногорци, од познате породице Петровића, сматрали су себе законским наследником територија некадасње Црне Горе, па и аспирали да створе своју муслиманску државу, независну од Турске. Тако су они милом и силом исламизирали пра вославне и католичке Црногорце, а са њима и Албанце.

Албански националисти, претендирајући за себе да су генеалошки следбеници Илира и настављајући са сном и тежњом Бушатлића, чинили су и чине све да муслимане ових предела и читавог Балкана убеди да су сви они Албанци, следствено да је и Црна Гора део њихове „етничке“ Албаније, њихове супер Ве-е-елике Албаније. За ово су се

ангажовали не само њихова пискарала, већ и њихови научници, академици. Штовише, ангажирали су за ово и покојег неалбанског научника, кларка, па и покојег нашег, посебно научнике албанске дијаспоре код нас, а међу њима нарочито академика, проф. др **Idriza Ajeti.**

Како сазнајем од мог уваженог колеге, црногорског академика др **Зорана Лакића**, Албанска академија наука из Тиране, 20. октобра 1998., претставила је Црногорској академији наука и умјетности Платформу за решавање албанског националног питања (**Plaftor**

**më për
r zgjidhjen e
çështjes kombë
tare shqiptare**

) на територији Црне Горе, којом отворено претендирају на нове црногорске територије, што нам доказује да индоктринирање албанских маса и хушкање албанске дијаспоре против српског, македонског и црногорског народа долази из Тиране.¹⁾

Ово је и разлог што они Црну Гору и њене становнике, у њиховим написима, не називају друкчије до само на албанском језику, у њиховом преводу, *Mali i Zi i cërnagoras*.

Значи, концепти МАЛИ И ЗИ и ЦРНАГОРАС имају националистички и шовинистички, велико-албански карактер. Следствено, радничка класа и народна интелигенција, као и сваки поштени, принципијелни Албанац, треба да то евитуира и да ову земљу и овај народ називају онако како то захтевају и међународни закони, онако како они, мештани, називају себе и своју домовину.

Истина је да се Црна Гора не назива овако и на другим страним језицима. И они преводе то, нпр. у МОНТЕ НЕГРО. Овде, иако превод није у сагласности са међународним законима, нема националистички и шовинистички карактер, јер они, нпр. Италијани, немају никаквих територијалних претендирања над Црном Гором, утолико мање за порекло Црногораца. Значи, нису импењирани у непријатељској разини као албански националисти.

Треба знати да и име ЛИБАН (држава у Азији) долази од ЏЕБЕЛ ЛИБАН, што на албанском језику значи MALI I BARDHË (Бела Гора). Није било и нити има Албанца који Либан назива *Mali i Bardhë*, иако је тамо, под

турском заставом, владао његов паша Пашко Васа. Сви су ови Албанци називали и називају ту државу ЛИБАН. Поставља се питање: Зашто ови Албанци преводе на свој језик име Црне Горе, док име Либана не преводе?!

Значи, јасно је и ван сваке дискусије да код превода имена Црне Горе на албански језик имамо један националистички, шовинистички и велико-албански став и претендирања, што у односу на Либан немају. Разуме се, зато што им је Либан далеко, преко мора и других држава, а не на граници, јер – да им је на граници – и њихово би име превели на албански и претендирали да је то део њихове исконске, илирске територије, па би и за Либанце рекли да су илирско-албанско племе.

Радничка класа Албаније и њена народна интелигенција сигурно да нема оваквих претендирања према ниједној погра-ничној земљи. Следствено, они неће називати више ни Црну Гору МАЛИ И ЗИ, и поред грозничавог настојања за то, да се преводи и назива тако – Мали и Зи, од стране агресивне албанске буржуазије и социјал-фашистичке клике Енвера Хоџе.

Женева,

Фебруара, године 1996.*)

1) ЛАКИЋ, др Зоран: **МНОГИ СЕ И ДАНАС ПИТАЈУ: КО СУ АЛБАНЦИ?**, - предговор за друго издање књиге

КО СУ АЛБАНЦИ

?, које, због неспоразума Академика Лакића са издавачем из Јагодине-Србије, ИК ГАМБИТ, није укључено. Мисљећи да је укључено, и да ће књига из дана у дан бити оштампана, Академик Буровић је у својој књизи

СРПСКИ ВИТЕЗ

, Женева 2012, стр. 202-203, објавио фрагмент тог предговора са билешком да је у цјелости предговор већ објављен у састав поменуте књиге. Пошто тај предговор није објављен гдје му је било одређено мјесто, Академик га објављује у цјелости у његовој књизи

СВЕТИ РАТНИК

, Улцињ 2014.- РЕДАКТОР.

*) Објављено спрва на албански језик у ревији **YLBERI** год. 5. Бр. 6, Женева 1997, стр. 27. Прештампано у мом делу

МБИ

DASHURIN

Ћ

, Женева 2001, стр. 85-87; опет прештампано у мом делу

D

Ћ

SHMOJ

, Женева 2007, стр. 140-141.

На нашем српско-хрватском језику по први пут се објављује у мом делу **НА ИСТОКУ НИШТА НОВО!**,

Тирана 2009, стр. 31-33, које је спаљено од албанске мафије заједно са три друге књиге.

ALBANIENSUEBERALLES!

- Есеј у вези албанског расизма -

Проф. Димитар С.Шутерићи (Dhimitër S. Shuteriqi, 1915-2003), албански академик и књижевник, председник Савеза књижевника Албаније, потпреседник Народне скупштине Албаније, познат као Чичиков албанске историје и као „комуниста“, у званичном часопису Савеза књижевника Албаније

NENTORI

Бр. 10, Тирана 1983, објавио је приповетку

”

Dit

ë

gushti

n

ë

Shkumbin

“

(= Дани августа на Шкумбину), где нам пише за албанског лексикографу Костандин Нелко Кристофориди (

Kristoforidhi

, 1827-1895) и за светски познатог филолога и балканолога, немачког академика, проф. др Густава Вајганда (

W

e

igand

, 1860-1930), који – студирајући аромунски језик – стиже и у град Елбасан (Албанија), где живе доста Аромуна (Влаха), ма да их има више у Берату (Вајганд каже 9.000 Аромуна према 3.000 Албанаца!) и Југоистоку Албаније, посебно у град Корча, који су ови Аромуну дуж Првог светског рата прогласили за засебну Републику.

Према Шутерићи-у, Академик Вајганд се у Елбасану срео и са К.Н. Кристофориди-ем. У његовој књизи о Аромунима, објављена 1889. године, Вајганд пише и за Кристофориди-а, за кога (увек по Шутерићи-у) Вајганд каже да је живео у једној тако јадној кући, да је он преферисао да спава у хану некаквог Јорђи Наћи-а, неголи код куће албанског лексикографа, кога у то време није познавао за лексикографа ни његов град.

Албанци држе Кристофориди-а за великог лексикографа, штовише и за **Оца албанског језика**, као ми

Бука Караџића. Године 1983, када је Шутерићи објавио ову његову приповетку, албански научници и књижевници живели су по јадним становима и избама, па је сасвим разумљиво зашто овај Шутерићи, познат као спијун и провокатор у служби постојећих социјал-фашистичких власти Енвера Хоџе (Провоцирао је и мене!), потенцира да је и кућа „великог“ лексикографа (Оца албанског језика!) била „тако јадна“!

За сваки случај треба проверити је ли истина да је то написао Вајганд. Албанци су познати као велики фалсификатори. Кажу да су и у библиотеци Ватикана, по папирусима, који се тамо чувају, фалсификовали, додавали речи о свом народу! Шутерићи нам наглашава да се Вајганд заузео и студирањем албанског језика, па је у Лајпцигу Немачке, године 1913, објавио и **ГРАМАТИКУ АЛБАНСКОГ ЈЕЗИКА**, али нигде не спомиње да је у Албанији стигао у потражњи за аромунским језиком. Понајмање нам Шутерићи каже да се са Кристофориди-ем Вајганд срео као са Аромуну, а не као са Абанцем. Исто тако и са Јорђи Наћи-ем. Иако и сâм Аромун, Шутерићи се не усуђује ни да спомене Аромуне Албаније нигде у свом обимном стварању. Само пред смрт, пошто је умро Енвер Хоџа и проглашена у Албанији тзв. „демократија“. И тада - пошто су други узели смелост да изјаве своју неалбанску

националну припадност: наш Стерио Спасев изјави и да је

„Македонац ипо“!

Кристофориди-а, један обичан учитељ једне обичне касабе, један обичан аматор сакупљања албанског лексика из уста народа, без икаквих научних звања, титула, Шутерићи дуж читаве приповетке настојава да нам га претстави много значајнијим, узвишенијим у сваком погледу у односу на немачког академика, проф. и др Густава Вајганда. У односу на овога приказује нам га –

ÜBER

!

Према Шутерићу, научна откића Вајганда нису само његова, пошто, заједно са Кристофоридијем, за та открића „они су били истог мишљења“ – каже Шутерићи на стр. 93. У исто време, највеће откриће Вајганда – његових 12 аргумената да Албанци нису Илири и да са Илирима немају никакве везе, јер су у Албанију стили у ХИ веку нове ере - нигде не спомиње!!! Да нису можда и у вези овога ова два научника били „истог мишљења“?! Или је и то открио њихов Кристофориди, док је Вајганд био са њим „истог мишљења“?! Увек према Шутерићу-у, кад је Вајганд прелистао рукопис РЕЧНИКА, који је написао Кристофориди (за живота није стигао да га објави!), он – Вајганд - се *„дигао на ноге, куцнуо штикле својих ципела и дубоко се поклонио*

“ пред Кристофоридијем (стр. 97). На крају напомињемо и ово: Кристофориди је умро 1895, док је Вајганд био у Албанији 1910. године!!! Ако није био и раније, кад је Кристофориди био жив, онда испада да је све оно што пише Шутерићи за њих - пуста фантазија.

Овако претставља и други Албанац, књижевник **Скендер Дрини**, бечку господу пред албанским аналфабетом Бајрам Цури: „Такво поштовање Бечлије показују само за генијалне људе уметности“ – додаје „биограф“ Албанца Бајрам Цури.¹⁾

„У разговору са Немцем Громфел, како сведочи Сами (Frasheri), Хасан Тахсини оборио је поставку Громфела да је време један лак и фиктиван труп, као светлост и топлота. Ослањајући се на појмове физике, хемије, астрономије и космографије, он стави на знање Немца што је време, бескрајност и вечност њено“

.

2)

У разговору са Немцем Громфел, како сведочи Сами (Фрашери), Хасан Тахсини оборио је поставку Громфела да је време један лак и фиктиван труп, као светлост и топлота. Ослањајући се на појмове физике, хемије, астрономије и космографије, он стави на

знање Немца што је време, бескрајност и вечност њено“.2)

Клеантхи Зото (*Kleanthi*), „философ“ Енвера Хоџе, назива Албанца Сами Фрашери филозофом и диже га ђбер Канта и Хегела, док Наима Фрашери-а, као књижевника, диже изнад Гетеа и остале Немце.3)

Албански књижевник **Адем Истрефи** (Који је изашао и пред суд као сведок државне оптужбе против мене: оптужио ме за антисталинизам и за анти-интернационализам!) пише: „*Албанци су међу најстарије народе Европе. И Немци, који се хвале са својом културом и данашњим развојем, у стада и по јазбинама су живели, кад смо ми – Албанци - познавали и прерађивали жељезо, кад смо ми имали једну цивилизацију, коју су нам завидели сви...*“4)

Мислио сам да су овакви само интелектуалци Енвера Хоџе, али ето – и након „ослобођења“ од енверизма ови се Албанци овако изражавају. Колико за пример наводим албанског „великог“ историчара **Прељоц Маргиљај**, који је године 2001. објавио дебелу књигу великог формата албанског „великог“ историчара Прељоц Маргиљај, који је године 2001. објавио дебелу књигу великог формата, где пише: „*Албанци су најстарији народ Европе, стартно полазиште и први извор европске културе и цивилизације. Албанска писменост је постала матица средоземне и европске писмености. Овај аутохтони народ је креатор прве писмености на овим просторима Балкана, Медитерана, па и читавог континента. Албанска азбука је матица из које су настале грчка, латинска, умбријска, глаголица, ћирилица и друге азбуке као деривати. Албанско писмо је описменило и Атину и Рим. Албанци су први цивилизовани народ континента, који су оставили неизбјежне трагове цивилизацијских тековина. Албанци су први носиоци хумане цивилизације. Читав антериоритет на Балкану саграђен је и проткан духом, културом и, уопште, цивилизацијом албанског етноса. Албанци су водили прву ријеч, поставили темеље духовне и материјалне културе на којима се доградила и израсла сјајна античка цивилизација Атине и Рима. Албански етнос је непосредно утицао на обликовање и стварање национално-етничког бића: Грка, Италијана, Бугара, Срба, Македонаца, Црногораца, Хрвата, Словенаца, Босанаца, а посебно Румуна. Албанци су створили колијевку европске цивилизације. Око 800 графема на италијанском тлу свједоче о снажном и дубоком утицају Албанаца на етно-спиритуалном оформљењу италијанског, етничког и националног бића. Да није било ових тековина прошлости албанског етничког елемента на италијанском тлу и Ренесанса би закаснила. За неупућене звучи мало нескромно, али се слободно може дефинисати: да албански народ има Велику историју Антике, да је први весник културе и да је и са својим истуреним дијаспорама градитељ и расадник цивилизације у Европи. Албански језик је величанствен. Грчки језик је млађи брат или боље речено кћер албанског језика. Без знања и проучавања албанског језика немогуће је објективно и истинито приказивати и научно успјети са анализом историјске и*

лингвистичке европске науке. Тако да није довољно само знање грчког и латинског језика. Према албанском народу, његове прошлости и садашњости и уопште његове историје, европска наука је направила велике пропусте – не наглашавајући и не биљежећи иницијални и темелни допринос Албанаца цивилизацији европског континента. За фундаменално изучавање и постављање историјске науке на здраве ноге Балкана и Европе албански језик би требало као систем студија уврстити у ред паракласичног или класичног језика. У низу европских језика бијеле европске расе, албански је основа у проучавању свих европских језика. У поређењу са свим другим језицима, албански језик по аутохтоности, позицији и историјској улози заузима положај првог језика“.5)

Ако вам овај цитат није довољан да се згадите од овог расизма, узмите у руке његов ћитап албанске веронауке, који вам је објављен не само на албаском језику, већ и на српском – и то знојем црногорског народа!

Његов рођак **Никола Ћ. Маргиљај**, високо образован „комунистички“ комесар Енвера Хоџе и Мила Ћукановића, који ћитапу свог рођака пише предговор, између осталог каже:

„Њено проучавање нема само научни него и политички актуелни значај...Из ове претпоставке књига се супротставља оној идеологији, која тежи да оголи народе од великих националних традиција и да негира активну улогу етничких фактора називајући их анахроним и митовима прошлости. Аутор се смјело сусреће са свим тенденциозним гледиштима која садрже антиалбанске циљеве, која су у супротности са историјским факторима, искључујући их и негирајући илирско-албанску повезаност и аутохтоност Албанаца...(Све што је речено од других против аутохтоности и генеалогске повезаности Албанаца са Илирима и Пелазгима,-КБ) су тенденциозне тезе без икакве научне основе и архиреакционарне, иза којих се крију лоша политичка стремљења. Није случајно да добар дио ових теза проистиче из редова слависта са наглашеним старим панславистичким концепцијама. Ови **п о м а х н и т а л и** (црна слова су аутора Н.Маргиљај!- КБ) југословенски народи не само да нијесу хтјели да признају историју и допринос албанског народа, већ су га подћењивали до крајности, презрели, изражавајући аспирацију да народе задрже као вјечите робове“.

Истовремено са господом Пелазгима Маргиљај и њему цличних из Црне Горе, Пелазг Македоније Нафи Чеграни, у његовом ћитапу пише: „**Superracë është shqiptari!**“(= Супер раса је Албанац!)6)

Додајте овоме и исказ албанског „историчара“ **Пашко Баби** (Pashko Babi), који 2002. године, у његовој Албанској енциклопедији, текстуално пише да је албански језик: „*следбеник илирског језика, да је старији и од старо-грчког и латинског*“.⁷⁾

Ја сам често слушао Албанце, па их и опет слушам свакодневно, где кажу: „**Deutschland
ü
ber
alles
! – A
lbanien
ü
ber
Deutschland
!**“

У почетку сам мислио да се шале том расистичком изреком Хитлероваца, али – како видите из њихових написа – они то најозбиљније мисле. И – нас – који им то не прихваћамо, ни мање ни више већ нас проглашавају за *п о м а х н и т а л е*.

Поставља се питање: Где се инспиришу, ко надахњује ове Албанце за ову њихову мегаломанију без прецедана у историји човечанства?

Енвер Хоџа, у једном разговору са једним странцем, могуће управо из Немачке (јер каже да је из једне индустријализиране земље), заборављајући оно што је рекао у свом делу „**VEPRA**

“, том 23, стр. 539 (да је Албанија једна земља која се развија касније од многих других земаља!), изјавио је поменутом странцу да је „

Албанија, у упоређењу са најразвијенијим земљама света, пошла напред за два-три века

“8). У једном другом делу, упоређујући своје Албанце са Енглезима, овај Е.Хоџа је писао да су његови Албанци не само данас, већ су били и у прошлости „

не мање културни од народа Шкотске и Корнуола

“

9). Сигурно, врхунац је постигао кад је изјавио:

„Борба наша два народа (албанског и енглеског, - КБ) била је различитог карактера. Наша земља је више пута окупирана, али са непријатељима смо се стално борили, избацили смо

их из Албаније и са њима нисмо мешали крв “.10)

На стр 93 истог „дела“ наставља: „И вашу земљу (Енлеску) окупирали су странци, борбе су вођене и тамо. Ко се није увукао на ваше острво: Келти, Римљани, Викинги, такозвани „Нортхмен-и“ и други. Али краљеви и кралице Енглеске, месни високи слојеви држали су унутра окупаторе, помирили су се са њима. Живели су у заједници са њима и измешали су се, прихватили су и њихов начин живота
...“

Значи, како видите, Албанци су чиста крв, док Енглежима нека су живи коњи, који су им расни, чисте крви, јер сами они, по овом албанском Мули, испадају нечисте крви, или – како пежоративно кажу у Албанији, тамо – у Драчу, , **racadicnavaca**, или тамо – у Тирани, **sojsëza** (= несоји), а у Скадар – **бастарди**
.

Ето извор где ови Албанци пију и напијају се мегаломанијом и шовинизмом, расизмом. Не заборавите при томе да се овај Мула (Е.Хоџа) бусао у прса за комунизам и интернационализам!!!

Да су били живи Хитлер и Мусолини, пошли би код њега, у Тирану, на курс расистичке наобразбе и специјализације.

Не могу да прећутим истину да је књижевник Исмаил Кадаре, један од највећих савремених албанских шовиниста и расиста, сред Париза и јавно, преко листа **LEMOND E**, признао да су Албанци један расистички народ.

Женева,

дана 13. марта 2007.

-
- 1) DRINI, Skender: **BAJRAMCURRI**, Tirana 1984, str. 215.
 - 2) DUKA, Vasil: **HASANTAHSINI**, Tirana 1982, str. 76.
 - 3) ZOTO, Kleanthi: **FILOZOFIA MARKSISTE-LENINISTE E VETMJA FILOZOFI SHKENORE**, Tirana 1984.
 - 4) ISTREFI, Adem: „**Te hani i Kaçanikut**“, časopis NËNTORI Br. 3, Tirana 1983, str. 121.
 - 5) MARGILJAJ, Preljoc: **ILIRI GOVORE ALBANSKIM – ALBANCI GOVORE ILISKIM JEZIKOM**, Podgorica 2001.
 - 6) ÇEGRANI, Nafi: **BALLË PËR BALLË ME VDEKJEN**, Tirana 2000, str. 105.
 - 7) BABI, Pashko: **FJALOR ENCIKLOPEDIK**, Tirana 2002, kod glasa GJUHA SHQIPE.
 - 8) HOXHA, Enver: **VEPRA**, tom 36, Tirana 1982, str. 248.

9) HOXHA, Enver: **RREZIKU ANGLO-AMERIKAN PËR SHQIPËRINË**, Tirana 1982, str. 6.

10) **Idem**, str. 90.